

Globalizmus je totalitný projekt

DoRzeczy

1. septembra 2019 ✚ Politika ✚ Rozhovory

S Hermannom Tertschom, europoslancom španielskej strany Vox, viceprezidentom európskych konzervatívcov a reformistov, novinárom a spisovateľom sa rozpráva v Madride Małgorzata Wołczyková

Foto: Hermann Tertsch, zdroj: commons.wikimedia.org

M. W. : Poznajúc trochu Španielsko, dovolila by som si povedať, že v ňom možno cítiť veľa jedovatých výparov totalitného systému. Azda týmto konštatovaním hanobím vašu vlasť?

H. T. : Nie, keď toto hovoríte, nehanobíte moju krajinu. Je to jednoducho fakt, s ktorým bojujeme nielen v Španielsku. Počnúc od roku 1968 v Európe začína implementácia neo-marxizmu, ktorý je maximálne totalitným projektom, pričom mám na mysli Frankfurtskú školu a slávny pochod inštitúciami. V mojej krajine existuje navyše ešte špecifická črta silného komplexu z pravice, čo ešte viac posilnilo hegemoniu ľavicových myšlienok. Po diktatúre Franca, ktorá sa vývojom dopracovala k demokracii, došlo k transformácii, ktorá bola pre mnohých vonkajších pozorovateľov vzorom. Žiaľ, s príchodom Zapaterovej epochy boli úspechy tohto národného porozumenia pochované v roku 2000 a po mnohých rokoch **začala skutočná pomsta za prehratú vojnu**. Opäť máme dve Španielska, a preto je tu neomarxistický projekt výraznejší.

No dobre, ale predsa liberálna demokracia bola vytvorená, aby nás ochránila pred ďalšou skúsenosťou totalitarizmu.

Ide o režim *soft*, či tiež *light*, neexistuje politická polícia, ktorá vás ráno o piatej vytiahne z postele. Spôsoby presvedčovania sú omnoho, nazvime to, humánnejšie.

Takže sa sami cenzurujete, aby vás nezlynčovali, aby ste si udržali svoje postavenie v zamestnaní a nestali sa páriom v modernej spoločnosti. Žijeme v takomto prípade naozaj v systéme liberálnej demokracie?

Súčasný systém by som tak nenazval. Žijeme v sociálnej demokracii, a preto je hegemonia ľavice, najmä v Španielsku, tak nedeliteľná. V poslednom desaťročí som bol mnohokrát terčom ohováračských kampaní a mediálneho lynčovania. Každý, kto sa odváži opustiť chór sociálno – demokratického naratívu, musí počítať s postihom, ktorý pocíti vo svojom profesijnom postavení, v zamestnaní, alebo dokonca že príde o prácu (v prípade novinárov). Ak začnete hovoriť pravdu, ktorá je v rozpore s oficiálne tvrdenými klamstvami, je ohrozený aj váš spoločenský a rodinný život. Nie každý je hrdina, preto je málo tých, ktorí sa proti tomu postavia. Cena je príliš vysoká, napríklad Rolf Peter Sieferle, nemecký intelektuál, bol známy a uznávaný až do chvíle, keď začal kritizovať kancelárku Merkelovú a jej politiku otvorených hraníc. Mediálny lynč ho dohnal k samovražde. Všetko to páchne Bulgakovom a jeho opisom 30. rokov minulého storočia. Náhle tí, ktorí s vami roky pracovali, vás zrazu nepoznajú na ulici – to bol môj prípad, keď som odišiel z denníka „El Pais“.

Možno je to trochu ako z Orwellovho románu “1984”. Treba si zvykať na používanie nového jazyka.

Formy nátlaku sú rôzne, ale samozrejme nejestvuje tu žiadny otvorený teror. Nehovorí sa o Lubljanke ani Gulagu, postačujú sofistikované formy kolektívneho nátlaku. Našťastie sú čoraz viditeľnejšie body odporu a rastie aj uvedomelosť ľudí.

Takže azda žijeme v aristokratickom systéme? Nemáme žiadny vplyv na vládnucu elitu EÚ. Politici, ktorých nechcú v ich krajinách, si v Bruseli nachádzajú teplé miestečka. Je možné obmedziť vládu komisárov, prezidentov a aristokratov v prospech dému? (démos = ľud, pozn. red.)

Nemyslím si, že by to z krátkodobého hľadiska bolo možné. Vlastne EÚ v jej súčasných štruktúrach slúži na upevnenie doktrín sociálnej demokracie prostredníctvom práva, mediálnej moci a vnucovania kultúrneho posolstva. Preto je potrebné získať späť kontrolu a faktický mandát vystupovať v mene národa. Iba národy majú „*demos*“, a preto budeme bojovať proti byrokratickým a utopickým víziám budovania akýchsi Spojených štátov európskych, ktoré zhora riadia vysokí komisári. Je to nereálny a nedemokratický konštrukt.

Prečo sa strana Vox pripojila k skupine európskych konzervatívcov a reformistov (ECR)?

Rovnako ako Vox má slúžiť Španielsku, dúfam, že ECR bude slúžiť Európanom, ktorí sa hlásia ku koncepcii slobodných národov, k právu na sebaurčenie a podobne vyjadrujú svoje pochybnosti o súčasnom stave Únie. Veríme, že ECR je skupina s najväčším potenciálom a pritiahne ďalších predstaviteľov, ktorých omrzela ľavicový naratív, vrátane predstaviteľov Európskej ľudovej strany. Máme styčné body, ale aj nezrovnalosti s inými stranami, ktoré majú svoje slabiny, ale pri ich zmiernení by sa mohli stať súčasťou ECR. Netajím sa s tým, že by ma potešilo, keby všetky veľké národy mali svojich zástupcov v našej skupine, a dúfam, že k tomu dôjde.

Dnes pozorujeme rebéliu v spoločnostiach na Západe, hoci dôvody vzniku týchto hnutí sú rôzne. Máme Brexit, Trumpa, Salviniho... Je to reálna sila, ktorá môže skutočne ohroziť sociálnodemokratickú hegemoniu alebo iba závan konzervatívnej myšlienky, ktorá už nie je schopná konkurovať existujúcemu poriadku?

Tieto zmeny sledujeme s veľkým záujmom, a preto jedným z leitmotívov mojej kampane bol slogan: „Deje sa čosi, čo sa predtým nedialo“. Ľudia začínajú otvárať oči, aj keď sa zdalo, že sa na všetkom musíme pokorne zhodnúť. Na fóre som opakovane pripomínal slogan prvej púte sv. Jána Pavla II. do Poľska – „Nebojte sa“, nerezignujte. Veď vtedy si všetci mysleli, že komunizmus je neporaziteľný, že je to nezvratný projekt. Medzitým uplynulo 10 rokov od jeho púte a národy sa vyslobodili. Videl som to na vlastné oči, a to nielen v Poľsku. Spomínam si na vzrušujúci prejav mladého študenta Orbána z 15. júla 1989 na budapeštianskom Námestí hrdinov. Preto si (na Východe, pozn. red.) veľmi dobre uvedomujete nebezpečenstvá, ktoré ste zažili pod tlakom totalitných režimov.

Až na to, že všetky tieto hnutia sú zvyčajne pohrdavo nálepkované ako „populistické“. Ono to ešte niečo znamená?

Je to slovo, ktoré uzatvára diskusiu, je úplne neupotrebitelné. Dnes je populistom každý, kto myslí inak, ako to vyžaduje oficiálna línia.

Takmer všetky komunistické a postkomunistické strany sa rozpustili, alebo aspoň zmenili svoje názvy, zatiaľ čo v Španielsku je ľavica hrdá na svoje meno a dedičstvo, pretože si namýšľa, že je dedičom demokratov a liberálov, nie katov. Dnešná španielska ľavica, hoci sa topí v hojnosti, cíti sa tiež ako obranca chudobných a odmietaných. Prosím, povedzte mi, prečo sú voliči ľavice v Španielku takí naivní?

To všetko je, žiaľ, dôsledkom dejín, ktoré prepísali tí, ktorí ich prehrali. Ľavica vytvorila mýty a postupne ich pretvorila na oficiálnu históriu. Hlavný mýtus je o dobrých komunistoch a zlých frankistoch. Bola vytvorená karikatúra, podľa ktorej Španielska republika bola vraj dokonale demokratickým zriadením, jednoducho idylickým, plným občianskych slobôd, zatiaľ čo Francov režim vznikol v dôsledku puču niekoľkých generálov, biskupov, fašistov a zberby. Nikto nechce pamätať na to, že tento režim sa za posledných 40 rokov postupne vyvinul v demokraciu a v mnohých ohľadoch bol viac právnym štátom ako je dnes Španielsko. Predstavte si, že môj otec bol vlastníkom novín a v jednom období ho vplyvní ľudia obvinili z hanobenia hlavy štátu. Hovoríme o sedemdesiatych rokoch a o konfrontácii skromného novinára – cudzinca, ktorý mal nulový vplyv, s ľuďmi úzko spojenými s režimom. Otec vtedy vyhral všetky procesy. Démonizovanie Franca je však v životnom záujme ľavice, ktorá sa považuje za dedičov a hrdinov demokracie. Každý, kto sa pokúša podkopať jej mýty, musí byť skôr alebo neskôr umlčaný. Ja sám mám na konte dva rozsudky, pretože neslobodno verejne spomenúť minulosť otca či dedka vodcu ľavicovej strany Podemos bez poskytnutia požadovaných dokumentov, čo je, samozrejme, nemožné. Komunista však môže povedať akýkoľvek nezmysel, napr. že premiér Aznar je vrah a nič sa nedeje. Taký máme právny štát. Znova sa radikalizuje tábor socialistov podporovaný komunistami a separatistami. Všetkých spája nenávisť voči Španielsku.

Aby sme to vyvážili, hovorme teraz o tom, čo vyvádza krajná pravica. Zdá sa, že niektorí si myslia, že Rusko sa obnoví a možno dokonca zachráni dnešnú skorumpovanú Európu a zbaví ju škodlivých vplyvov globalizácie a liberalizmu. Pre

mojich krajanov je takáto naivita nepredstaviteľná, rovnako ako popularita Duginových téz v niektorých kruhoch európskej pravice.

Nevidím také nebezpečenstvo. Možno existuje nejaká ignorantská skupinka na krajnej pravici, ktorá verí v Putina, ale tá na zvyšok nemá intelektuálny vplyv. Rovnako ako nedávno komunista Iglesias vychválil fejtón Juana Manuela de Prádu, ktorý seriál o Černobyle označil za osočovanie Sovietskeho zväzu. Je to smiešne a škoda to komentovať. Pravica si je dobre vedomá, že Putin je diktátor, satrapa obklopený vencom oligarchov a iba pre ich záujmy udržiava tento brutálny aparát moci. Dugin môže mať svojich popularizátorov vo Francúzsku, ale u nás nepochodil.

Zdá sa však, že niektorí Španieli sú presvedčení, že za slabšie postavenie Španielska vo svete nesú zodpovednosť USA. Táto osudná hegemonia Spojených štátov je vinná za všetko. Ak tomu dobre rozumiem, vy nemáte strach z amerického imperializmu?

Samozrejme, že nie. Považujem sa za atlantistu, ešte viac za „trumpistu“. V tejto klíme som vzácny vták, pretože dnes je módne obviňovať ho za všetko. Toto nie je iba prípad Španielska, ale taktiež širší fenomén vo svete. Mám dojem, že USA zhromaždili to najlepšie i to najhoršie z Európy, a že vplyv Frankfurtskej školy na tamojších univerzitách je nepochybný.

Čo je vlastne spojivom španielskeho národa? Obvykle som počúvala o „ústavných hodnotách“. Čo to však v praxi znamená?

Úprimne povedané – nič. Pretože aké hodnoty obhajuje Španielska socialistická robotnícka strana spolu s tými, ktorí chcú krajinu rozštiepiť? Spája ich iba projekt deštrukcie, ktorý začal v časoch Zapatera. Mnoho rokov zmierovania bolo zmarených, začal sanitárny kordón voči PP, potom dohoda s Tinel. Bohužiaľ, ľudia, ktorí si pamätali na vojnové zverstvá, už zomreli a mladí ľudia sa na školách a na univerzitách učia fiktívnu verziu dejín, v ktorej boli komunisti demokrati, kým na pravici boli iba zločinci a pučisti. Došlo dokonca k „vybieleniu“ teroristov ETA, ktorí sú dnes považovaní za demokratov.

Keď už hovoríme o separatistoch, zdá sa, že EÚ vám veľmi nepomohla - diplomaticky povedané - v úsilí o udržanie jednoty krajiny. Mohlo to byť tak že sa projekt európskej federácie v dôsledku fragmentácie a oslabenia národných štátov konečne splnil?

Samozrejme a s bolesťou treba uznať, že došlo k sérii udalostí, ktoré boli jednoducho alarmujúce, na ktoré Únia nereagovala, a ak áno, tak bolo to cez niektoré osoby ako bol napr. Tajani, ale systémovými riešeniami. Je neuveriteľné, že Carles Puigdemont, stíhaný španielskymi orgánmi, bezpečne cestuje a je chránený v Európe rovnako ako ostatní pučisti, a že štátna prokuratúra Šlezvicko-Holštajnska odmietne zatykač, ktorý je na neho vydaný tvrdiac, že nie je možné vydať Katalánca. Takýchto zrád voči Španielsku bolo viac, vieme napr., že nemecké korporácie spolupracovali s katalánskou vládou, pričom nemecké veľvyslanectvo bolo o všetkom informované. Je typické pre sociálnu demokraciu, že prižmuruje oči pred režimami. Všetci sme svedkami zahanbujúcej pasivity Únie voči udalostiam na Kube alebo vo Venezuele a úloha, ktorú tu zohrávala pani Mogheriniová, bola škandalózna.

Existuje veľa analytikov, ktorí tvrdia, že rozdelenie na ľavicu a pravicu je zastarané.

Teraz hranica prebieha medzi federalistami či tiež globalistami a stúpenkami zachovania národných štátov. Vy, ako strana Vox, odolávate tejto utópii?

Samozrejme, pretože je absurdná. Bez národných štátov neexistuje demokracia. Globalizmus je totalitný projekt, ktorý pri hľadaní lacnej pracovnej sily neváha rozbiť existujúce štruktúry. Transformovať národy na masu občanov EÚ odcudzených od vlastnej minulosti zhora riadených elitami. Otázka: Kto bude kontrolovať elity? V Španielsku je zrada elít takmer príslovečná, začala sa ešte od Napoleona.

Neľutujete, že ste svoju novinársku kariéru obetovali práci v europarlamente?

Nie je to obeta, je to privilégium. Po 40 rokoch novinárskej práce mi Santiago Abascal dal ponuku, ktorú som nemohol odmietnuť, je to iba zmena zbrane, namiesto pera – mandát europoslancu. Brániť budem vždycky rovnaké hodnoty, pretože ony urobili našu civilizáciu najlepšou, najmocnejšou. Áno, budem prispievať na moju stránku www.montecassino.es a zverejňovať úvahy „z frontu“ na obranu nášho dedičstva, pokladov mysle a viery v posvätný charakter podstaty človeka napriek jej karikatúram. Je to tiež príležitosť na vnútorné oživenie a stále pod heslom „Nebojte sa“, ktoré vy, Poliaci, dobre poznáte.

© P Všetky práva vyhradené.

DoRzeczy Nr. 33/335 Małgorzata Wołczyk: Globalyzm jest projektem totalitarnym

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/globalizmus-je-totalitny-projekt/>